

Один у полі воїн

У пишному цвітінні вишень, яблунь, каштанів зустрічали цього рік п'ятдесят п'яту весну з Дня перемоги над фашистською Німеччиною, Дякувати Богові, ці п'ятдесят п'ять років прожили без великих воєн. Надто дорогою ціною дісталась перемога. Загинуло багато людей, зникло безвісти, але, на щастя, лишилися і ті, хто розповідає нам про страшні дні війни, живе серед нас, служить гарним прикладом відданості Вітчизні. Такою людиною є Іван Лаврентійович Зіненко, ветеран Великої Вітчизняної війни, колишній наш голова, справжній герой праці.

Він народився 7 січня 1919 року в селі Старий Іржавець на Полтавщині в сім'ї селянина. До лав армії призваний у грудні 1939 року, напередодні майже невідомої нам радянсько-фінської війни. Навчання проходив у Царському Селі (Пушкінське), по закінченню якого став сержантом. Воював з фінами. Після радянсько-фінської брав участь в обороні Москви. Тепер вже від фашистських агресорів.

Важкою була дорога від Ленінграда до Москви. Пекучий мороз діставав солдатів, здається, до самих кісток. Добиралися і поїздом, і на машинах, і пішки. Як згадує Іван Лаврентійович, запеклою була битва за Москву. Відступати не було куди. На оборону міста кинули великі сили. З відчайдушною завзятістю билися як рядові бійці, так і командири. Два дні тривав переломний бій. Завдяки винахідливості бійців з 60 танків ворога відразу знищили 15. Як розповідає ветеран, вони прив'язували собакам до спини міни і пускали бігти. Перед цим їх не годували. Собаки бігли попід танками. Німці ж не розуміли, що коїться. Коли танки один за одним почали вибухати, вони в метушні почали вбивати собак. Сили ворога слабшали, і ворожі солдати почали відступати. Батарейо Івана Лаврентійовича поповнила Сибірська дивізія. На їхньому шляху була Волга, яка через швидку течію слабо замерзла. При переході річки багато людей загинуло, потопилась техніка. Але війна є війна. Воював ветеран не лише на рідній землі, а й брав участь у визволенні європейських країн, зокрема й міста Кенігсберг.

Демобілізувався Іван Лаврентійович у 1946 році і відразу - на трудовий фронт. Працював у райкомі партії, головою колгоспу. У 1950 році направили в Рівненську область, Степанський райком партії. На початку 1952 року його обрали головою колгоспу села Велике Вербче.

Під керівництвом І.Л. Зіненка колгосп почав розвиватися. Земля давала великі врожаї. З одного гектара до нього збирали 12-15 центнерів зернових культур. У 1980 р. - 30 і більше. Господарство багатіло. У Рівненській області колгосп "Перше травня" був одним із найбагатших. Тут було 60 автомобілів, 50 тракторів і вся необхідна сільсько-господарська техніка. Побудували школи, клуби, дитячі садки в селах Бутейки, Вирка та Велике Вербче. Для підвищення врожайності провели меліорацію, посадили 72 гектари саду, будували дороги. Разом з колгоспом багатіло населення навколишніх сіл. Під час головування Іван Лаврентійович навчався в Дубенському сільськогосподарському технікумі, а згодом - у Житомирському сільгоспінституті, який закінчив на відмінно. Як згадує сам Іван Лаврентійович, він був тоді найстаршим серед студентів.

За передовим досвідом у колгосп приїжджали беларуси, болгары, азербайджанці. У 1974 році І.Л. Зіненко обрали депутатом Верховної Ради СРСР по Сарненському виборчому округу. У 1979 повторно довірили цю відповідальну місію. Як депутат Верховної Ради побував у Франції, Мозамбіку (Африка)

За своє життя отримав багато орденів, медалей, серед них і ордени Червоної Зірки, Вітчизняної війни II ст., 3 ордени Леніна, орден Трудового Червоного Прапора. Івану Лаврентійовичу присвоїли звання заслуженого працівника сільського господарства. Це лише крихта з усіх орденів і медалей, що в нього є.

Нині Іван Лаврентійович живе в селі Велике Вербче. Поряд з ним усе життя його дружина, яку й досі кохає. Ще й зараз називає її голубкою.

Дуже прикро, що з кожним роком ветеранів меншає. Вони несуть з собою ще не розказані історії про минулу війну. Доки вони живі, маємо шанувати їх, бо саме завдяки їм у нас є майбутнє, живемо під чистим голубим небом.

Валентина ЗЕМБИЦЬКА